

Aanbidding

een welriekend lofoffer

door: W.J. Hocking

Johannes 4:19-24; Exodus 30:34-38; Openbaring 4:10-11; 5:8-10

Inleiding

Bovenstaande schriftplaatsen behandelen een zeer belangrijk onderwerp, dat één van de werkzaamheden betreft van ieder kind van God. De werkzaamheid van die nieuwe natuur gegeven aan allen die in de Heer Jezus Christus geloven. Die werkzaamheid voor God heet aanbidding. We hebben onze plichten en verantwoordelijkheid tegenover hen, die in de wereld leven, en tegenover hen, die in de Gemeente zijn, waar wij wonen. Daar moeten wij in het bijzonder een heilige en nuttige invloed uitoefenen. Maar de hoogste, heiligste en edelste oefening van het nieuwe hart van een kind van God is tegenover God zelf.

We moeten in Zijn tegenwoordigheid gebeden brengen die wij hebben als zwakke mensen in een verdraaide en vijandige wereld. Maar er is meer. Het ligt binnen de sfeer en binnen de kracht van iedere gelovige, God te offeren wat zeer aannemelijk voor Hem is, en wat Hij, zoals we gelezen hebben, zelf van ons zoekt. De Vader zoekt aanbidders om Hem te aanbidden in geest en waarheid. En als dat zo is, dan moeten we dit niet mis verstaan, of verkeerd opvatten wat ware aanbidding is.

We kunnen een verkeerd en verdraaid beeld hebben van aanbidding. We kunnen onze gedachten er over gekregen hebben van hen, die ons omringen, maar als we God willen behagen, als we Hem willen brengen, wat Hij van ons wil aannemen, dan moet dat gebracht worden naar Zijn eigen aanwijzingen. U kunt een gelovige, een godvrezend toegewijd man bewonderen. U mag zijn wandel navolgen, zoals hij Christus volgt, maar u mag hem niet nabootsen in aanbidding. U kunt natuurlijk nadoen, wat een ander doet. U kunt bijv. de gemeenschappelijke dank, die door de belijdende kerk goedgekeurd is, nemen en die gebruiken als leidraad van lof tot God. Maar als God, God is, als Hij uw Vader is, dan moet Hij ontvangen, wat Hem behaagt. En hoe kunnen we weten, wat Hem behaagt? Dat kunnen we alleen leren van de Schrift zelf. Eén van de mooiste passages in verband met dit onderwerp is de openbaring van onze Heer, zoals we dat vinden in Johannes 4 over de aanbidding.

Het onderwijs aan de samaritaanse vrouw

Deze openbaring over de aanbidding komt van onze Heer Jezus Christus zelf, tot deze samaritaanse vrouw. Een vrouw die wat haar zedelijk karakter ook was, buiten het gebied van het God aanbeddend volk leefde. Zij was geen Israëlitische en kon geen aanspraak maken het zaad van Abraham te zijn. Toch wilde de Heer met haar spreken over aanbidding. Wij laten dit woord graag onbepaald en wij laten onze jonge broeders en zusters de betekenis er van zelf uitvinden. Maar onze Heer Jezus wilde het in Zijn eerste onderhoud de samaritaanse onderwijzen in de belangrijkste betekenis van aanbidding.

De Heer behandelde deze vraag niet, waar wij misschien verwachten dat Hij die behandelen zou. Want kort daarvoor kwam Nicodemus tot Hem, een man onderwezen in alle godsdienstige gebruiken een ceremonieën van de wet, en een leraar van Israël. Zeker was hij een man, die het nodig had om duidelijk de juiste wijze te leren, waarop God aanbeden moest worden. Maar tot Nicodemus sprak de Heer niet over aanbidding. Nicodemus moest leren om zijn plaats in te nemen als een man, die wedergeboren moest worden. Hij moest opnieuw geboren worden anders kon hij het koninkrijk Gods niet ingaan. Hieruit leren we dat, aardse bevoegdheden, als voorrecht van geboorte, schriftkennis en dergelijke, op zichzelf geen aanbeveling zijn voor onze Heer Jezus Christus.

Maar in Johannes 4 hebben we de samaritaanse vrouw, tot wie de Heer sprak. En deze indringende woorden deden haar geweten ontwaken en lieten haar ontdekken, dat zij stond tegenover Hem, die de woorden van God sprak. *“De vrouw zei tot Hem: Heer, ik zie dat U een profeet bent.”* Want Zijn woord ging recht tot haar hart en bracht haar en haar precieze toestand in Zijn tegenwoordigheid. Zij voelde wie zij was en maar heel vaag wie Hij was. Toch was zij op de juiste plaats om te leren en het schijnt, dat toen haar hart was geraakt door Zijn Woord, toen Zijn levend Woord in haar hart inging en in de kracht van de Heilige Geest Zijn werk deed en de nieuwe natuur verwekte, die nieuwe natuur zich in een roep uitte. Zij

was uit God geboren, *“niet uit bloed, niet uit de wil van het vlees, niet uit de wil van een man, maar uit God.”*¹

Nu keert de nieuwe natuur, die uit God is, zich naar God en vindt zijn rust in God. Het hart en het vlees roepen uit tot de levende God en daarom wilde zij van de Heer weten wat de waarheid was over de aanbedding. *“Onze vaders hebben op deze berg aanbedden,”* - en tot op zekere hoogte had zij, de oudheid achter zich om deze bewering, om haar plaats als een samaritaanse aanbidder te versterken, - *“en u zegt dat in Jeruzalem de plaats is waar men moet aanbidden.”* Hoewel haar hart bewogen was om te vragen naar aanbedding, was zij verlangend naar een plaatselijk middelpunt voor de uitoefening van het nieuwe streven in haar hart. Zij wou een plaats vinden, waar ze kon aanbidden. Of het onkosten zou meebrengen of arbeid of tijd eiste, dat gaf niet. Als ze de plaats maar wist. Dan zou zij daar heen gaan.

Wanorde in de tempel

Voorafgaande aan dit onderhoud had de Heer Jezus Christus de plaats op aarde bezocht, die door God aangewezen was als plaats van aanbedding. (Joh.2:13-16) Hij ging in de tempel van de heilige stad Jeruzalem. Een plaats vol herinneringen aan heilige mannen van God. De profeten hadden gesproken, priesters gediend, offeranden waren geofferd en God had deze plaats erkend als plaats van aanbedding.

De Heer ging daarheen, maar Hij die achter de voorhang kon kijken, zag geen Shegina, geen beeld van de tegenwoordigheid van God. Er was architectuur, werk van menselijke arbeid, maar wat was dat zonder de heerlijkheid van God? En als er geen heerlijkheid was in het Heilige der Heiligen, wat bevond zich dan in de voorhoven, van het huis van Zijn Vader? Het blaten van schapen. Het loeien van koeien. Het gerammel van geld. Het gepraat van mensenstemmen en mensenharten vervuld met het verdienen van geld. Kopen en verkopen in het heilige Godshuis. Mensen die leefden voor de koophandel in plaats voor de naam des Heren.

Wat zal dat voor de Zoon van God geweest zijn, van de hemel gekomen, om dit te zien in het huis van Zijn Vader. De plaats op aarde voor aanbidders was ontwijfd en de indringers dreef Hij uit. De tempel was een kale verlaten plaats. We weten, dat de Heer deze reiniging nog eens moest verrichten. Hij diende zolang de tijd Hem toegewezen was op aarde en toen Hij voor de laatste keer naar Jeruzalem ging, vond Hij weer dezelfde toestanden in de tempel. Daar waren de dieven, zij hadden de tempel tot hun rovershol gemaakt en Jehova's heiligheid werd met voeten getreden in Zijn eigen huis.

Verwonderen wij ons over dat wat de Heer tegen deze vrouw zei over aanbedding? Hij ging uit Judea, door

¹ Joh.1:13

Samaria en moe geworden zette Hij zich aan de fontein. Als er ergens op aarde heiligheid was, was het toch wel op de berg Sion, maar daar was niets om Zijn hart te verkwikken.

Naar deze bron kwam de arme samaritaanse in haar eenzaamheid en zonde en daar sprak Hij tot haar over het Levende water, dat Hij kon geven, dat in haar zou worden, *“een bron van water dat springt tot in het eeuwige leven.”* Zijn hart keerde zich tot haar, gewond als het was, vanwege de treurige oneer de naam van Zijn Vader aangedaan, in het aardse centrum van aanbedding. Hij zegt tegen haar, dat de tijd voor een bepaalde plaats van aanbedding voorbij was. Men moest niet meer naar een bepaalde plaats op aarde gaan om God te aanbidden. Die tijd was voorbij. God wordt niet met mensenhanden gediend,² en zij die God aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en in waarheid. Wat moeten mensen dan doen? Wat is hun hulpbron dan? De Heer zei: *“Geloof Mij, vrouw, er komt een uur dat u noch op deze berg, noch in Jeruzalem de Vader zult aanbidden. U aanbidt wat u niet weet; wij aanbidden wat wij weten, want de behoudenis is uit de Joden. Maar er komt een uur, en het is er, dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid; immers, de Vader zoekt zulke personen die Hem aanbidden.”*

God zal niet teleurgesteld worden. Het was de wil en wens van God, uit het hart van de hoogste schepselen van deze aarde te horen, hun beste en edelste gedachten, hun verhevenste inspiraties voor Hem. Zo was het in het begin. God stelde Adam en Eva in de hof van Eden. Ze waren daar, het toppunt van Zijn heerlijkheid, voorzover het deze wereld betrof. En Hij kwam in het koele van de dag en vond een ontheiligde tempel. Net zoals onze Heer vond in Jeruzalem. De mens was gevallen van de trouw aan God. Satan had bezit genomen van zijn hart en had hem afgeleid van gehoorzaamheid aan God. De menselijke geest was weg. De waarheid was weg. Het Vaderschap van God was miskend. Het gezag van God in Eden en Adam's trouw aan zijn Maker was weg door de kracht en list van de vijand.

Satan en aanbedding

Het grote doel van Satan, de vijand van God een mens, is de aanbedding en lof van het menselijk hart af te leiden van God naar hemzelf. Dit heeft Satan zelfs geprobeerd te doen bij de Heer Jezus. Satan kwam naar Hem toe, terwijl hij Hem in één ogenblik alle koninkrijken van de wereld toonde en zei: *“Al deze dingen zal ik u geven, als u neervalt en mij aanbidt.”*

² *“De God die de wereld heeft gemaakt en alles wat daarin is, Hij die Heer is van hemel en aarde, woont niet in met handen gemaakte tempels, en wordt ook niet door mensenhanden verzorgd alsof Hij nog iets nodig heeft, daar Hijzelf aan allen leven en adem en alles geeft.”* (Hand.17:25)

Dit was een verzoeking voor Hem, die de geboren Koning der Joden was. Eeuwen en eeuwen waren voorbij gegaan en nog zijn de koninkrijken van deze wereld niet het koninkrijk geworden van Jehova en Zijn Gezalfde. Toch werd op die dag, aan het begin van Zijn dienst deze verzoeking voor onze Heer geplaatst. Zou Hij de koninkrijken aannemen of zou Hij er op wachten op Gods tijd? Zou Hij het beste van Hem aan Satan geven? Zou Hij de aanbidding aan God de Vader geven of aan de valse overweldiger? De Heer stond pal. Hij haalde de Schrift voor hem aan. De aanbidding van mensen is voor God alleen. "Gij zult de Heer uw God aanbidden en Hem alleen dienen." Zijn geest was oprecht, de waarheid was oprecht. Satan plan was verijdeld in zijn proberen om God van de aanbidding te beroven en de tweede Mens van de trouw.

Maar de verzoeking komt ook tot ons als we Christus volgen. Wij moeten de list van de vijand, die begerig is naar het beste van ons, doorzien. Het beste uit onze harten en geesten, dat beste, dat alleen komt door bidden en vasten en zelfverloochening. De mensen doen hun best, kwellen zich en volharden om de prijzen van deze wereld te krijgen. Zij zullen alles op hun weg daarvoor opzij zetten. Zij gaan altijd verder en lijden schijnbaar nederlaag en oneer, als ze alleen maar een tijdelijk succes boeken.

Maar God ziet niet uit naar toevallige pogingen, maar naar het beste uit onze harten. En dat beste is aanbidding in geest en waarheid, die wij moeten beoefenen. Ons wordt gezegd om te danken, maar lof voor God is een offerande. Het is niet iets goedkoops, iets zonder waarde, iets dat ik zonder nadenken Hem breng. Maar het is iets, dat bij mij angst en zelfverloochening, vrees en eerbied. Als ik aanbid, aanbid ik God. God is een Geest en daarom moet ik Hem aanbidden in geest en waarheid.

De melaatse Samaritaan

U meent misschien dat dit teveel voor u is: dat we dat niet kunnen bereiken, maar het is niet de inspanning van een uur, maar van een mensenleven. Op die manier zouden we alleen kunnen aanbidden, als we aan het eind van de reis komen, rijp en grijs van vroomheid, maar dat is niet zo. We vinden in Lukas 17:12-19 nog een voorbeeld van aanbidding uit Samaria, niet uit Judea. Van Samaria, want de Samaritanen hadden niet als de Joden hun bijzondere voorrechten misbruikt en hun eerstgeboorterecht verkocht en zichzelf overgegeven aan een slavernij, die erger was dan die van de Romeinen.

De tien melaatsen waren genezen door het woord van de Her. Hij had ze heengezonden om zichzelf aan de priester te tonen en de offerande te brengen, die Mozes bevolen had. Laat ze naar Jeruzalem gaan. Laat hen hun offers brengen. Laat ze offeren als aanbidders. Laat hen als aanbidders in Israël de offeranden offeren, de Mozes geboden heeft. De melaatsen gingen en terwijl ze gingen werden ze genezen. Eén van hen keerde

terug en viel op zijn gezicht aan zijn voeten en dankte Hem. Daar hebben we het geval van een man, die de echte plaats van aanbidding gevonden had. Niet in Jeruzalem, niet op de berg Gerizim, maar aan de voeten van de Heer Jezus. Een plaats waar berouwhebbende zondaars gevonden kunnen worden en aanbiddende harten. Aan de voeten van de Heer was de man absoluut oprecht in geest en waarheid. Hij werd geleid door de Heilige Geest van God om de weg te vinden maar de enige heilige plaats op de wereld, onderscheiden van de concurrerende centra, Jeruzalem en de berg Gerizim. Er was een heilig mens en de ware heilige plaats was waar Zijn voeten stonden. De Samaritaan viel daar op zijn gezicht en dankte Hem. Enkele ogenblikken geleden riep zijn hart in dankbaarheid en het vond de juiste plaats voor de uitdrukking ervan, aan de voeten van de Heer Jezus.

Hij is het middelpunt van de aanbidding in deze tijd. Geen andere plaats is daarvoor, dan aan de voeten van de Heer Jezus Christus. Net zoals Hij de enige offerande is, zo is Hij het levende middelpunt voor Gods volk op aarde. Wij hebben de toegang in het Heilige der heiligen in de hemel door Hem, die in de hemel verhoogd is en door Hem hebben wij de toegang door één Geest tot de Vader.

Zeg niet, dat u niet kunt aanbidden. Denk niet, dat het boven uw begrip uitgaat. Ga met uw dank naar Hem. U ziet, wat echte aanbidding is. Deze man in zijn eenvoudig geloof stelt het woord van de Heer Jezus boven het woord van ieder ander op aarde. U kunt zeggen, hij was geen jood en daarom niet naar Jeruzalem ging. Maar als Samaritaan had hij zijn eigen priesters en zijn eigen plaats van aanbidding. Toch ging hij niet daarheen. Het woord van Christus had zijn hart ingenomen en bracht hem aan de voeten van Jezus, als een dankbaar mens voor wat hij had gekregen. Zijn melaatse lippen waren genzen en dat was de oorzaak van vreugde, die zijn gereinigde lippen uitspraken.

De Samaritaan bracht niet alleen dank, maar de daad op zichzelf was de erkenning van de Heilige Persoon van de Heer. Dat was zijn glans. Daarom verliet hij de anderen, zijn negen vrienden en wierp zich spontaan aan Jezus voeten. De Heer mist de andere negen. "Zijn niet de tien gereinigd? Waar zijn echter de negen?" Zij hadden gekregen wat zij wilden en gaven niet zoveel om Hem die hun genezen had, dat zij om die reden gedreven werden om Hem ervoor te bedanken. Ik doe een beroep op u. Wat heeft u, dat u niet hebt ontvangen van God door Jezus Christus? Waar is uw hart en antwoord op deze genade? Behoort u tot de 90% van de christenen, die hun rug keren naar Christus, de Heer en Heiland, het middelpunt van aanbidding op aarde? Of werpt u zich aan Zijn voeten om Hem te geven, wat Hij nodig heeft?

Ik zeg "nodig heeft," want zijn liefhebbend hart, nu net zoals toen, kijkt uit naar een antwoord op Zijn voortdurende liefde. Hoe koud vindt Hij het, iedere keer, dat Zijn liefde niet wordt gewaardeerd. Wat een verdriet was deze onverschilligheid voor Hem. Denk aan zijn tranen over Jeruzalem!

We moeten steeds denken aan het grote recht van onze Heer Jezus Christus op ons allen in dit opzicht. Wij moeten Hem aanbidden. We zijn herinnerd aan de Heilige Geest, die op de Pinksterdag was gegeven en die in ons is, zo dat levend water springt uit de bron. Rivieren van verfrissing van ons uitstromen naar de mensen om ons heen. (Joh.4:14; 7:38)

De Vader aanbidden

Nog een opmerking over Johannes 4. Onze Heer spreekt over het aanbidden van de Vader. *“God is een geest, en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid.”* Maar ook: *“de Vader zoekt zulke personen die Hem aanbidden.”* Wat betekent dat? God is als Vader geopenbaard door Jezus Christus en door Hem alleen. Hoe zou het anders kunnen? Wie anders zou kunnen spreken van de onuitsprekelijke liefde van Gods hart voor mensen van alle eeuwigheid? Wie zou deze heilige geheimen van liefde kunnen vertellen? Wie zou schuldige zondaars kunnen nemen en in de armen van de Vader kunnen brengen? Alleen de Zoon. Daarom zijn zij, die de kennis en gemeenschap van Gods grote liefde voor ons hebben, in staat om Hem in geest en waarheid te aanbidden.

De kinderen Israëls waren al erkend als Gods volk, maar zij bleven op een afstand van Jehova en zij wensten niet dichterbij te komen. Hun zonden waren teveel voor hun geweten, als zij dachten aan de heiligheid van God. Daarom leefden zij, traden terug en bewaarden hun afstand en aanbaden alleen door hun priesters door middel van offeranden. Maar in hun godsdienstige gebruiken aanbaden zij Iemand die ver van hen afstond. Van wie zij ver verwijderd waren. De aanbedding van de Joden was niet het aanbidden van de Vader.

Maar wat betekent deze nieuwe aanbedding? Alle gelovigen in de naam van de Zoon ontvangen dat eeuwige leven, dat ons in een levende verbinding brengt met God. In Christus Jezus worden wij gehandhaafd in het genot van Zijn liefde. Wij hebben de zekerheid, dat hoe donker de dag ook is, hoe moeilijk ook de tijd, hoe vijandig de wereld ook mag zijn, door alles heen blijft de onveranderlijke liefde van onze God en Vader stromen, ons verzekerd in de Heer Jezus Christus. Hoe ver we ook eenmaal van Hem waren verwijderd, nu zijn we nabij gebracht in Christus. We kunnen niet nog dichterbij komen.

Door die intieme liefde zoekt de Vader aanbidders om Hem te aanbidden. Denk aan deze kracht van de Vader, de heer gaf ons een gelijkenis van Zichzelf, de Zoon, als Herder, die uitgaat om het schaap te zoeken, dat verloren was. Hij gaf ook de gelijkenis van de Geest als de persoon, die de verloren penning zocht om het aan zijn eigenaar terug te geven. De Zoon zocht. De Geest zocht. De vleesgeworden Zoon was gekomen om te zoeken en zalig te maken, wat verloren was. De Geest werkt op een onzichtbare wijze, alle middelen krachtig gebruikend, om mensen tot Jezus Christus te trekken.

Maar hier in Johannes 4 hebben we nog een gedachte geopenbaard door dezelfde spreker. De Vader zoekt ook. Wij zijn blij dat de Herder ons zoekt en we zingen er graag van, dat Hij ons vond en naar huis bracht. Wij verheugen ons er over, dat de Geest ons gevonden heeft een tot Christus gebracht heeft. Maar denken we er wel eens aan, dat de Vader onze aanbedding zoekt? Hij dwingt ons niet door te zeggen: “U zult nooit in mijn hemel komen, indien u mij niet aanbidt.” Of: “Ik zal u de dingen voor het dagelijkse leven onthouden, als u mij niet aanbidt.” Hij zoekt aanbedding van ons door Zijn liefde en de genade die spreekt uit de vraag van de Vader, zou tot ons moeten spreken.

Het is bekend, dat christenen de samenkomst tot aanbedding een saaie zaak, een vermoeiende tijd, vinden. Maar ondertussen zoekt de Vader aanbidders om Hem te aanbidden in geest en waarheid. Ik leg het mezelf en u voor: Beantwoord ik aan dat wondervol zoeken? Ben ik de aanbidder in geest en waarheid, die Hij heeft gevonden? Aanbid ik Hem op de manier en in die mate, die Hij wil, dat ik doe?

Reukwerk

Een beeld van aanbedding vinden we in Exodus 30. Het verhevenste deel van de aanbedding, zoals het in het Oude Testament bekend was. In vers 34 – 38 vinden we het goddelijk recept voor de bereiding ervan. Het heilig wierook. Ik zal niet alle bijzonderheden behandelen, maar alleen de hoofdlijnen. Het zal ons helpen om ons onderwerp te begrijpen. In het licht van het Nieuwe Testament zullen de bestanddelen van het reukwerk ons helpen om de hoofdeigenschap van aanbedding te leren. Die centrale eigenschap stelt de uitoefening van de aanbedding binnen het bereik van de jongste gelovige. De reden daarvoor is, dat al de bijzonderheden van dit beeld alleen maar van één Persoon spreken, en dat is de Heer Jezus Christus, die iedere bezitter van het eeuwig leven kent. (Joh.17:3)

Onze Heer openbaarde niet aan de Samaritaanse vrouw, dat het door Hemzelf was – de ware wierook – dat de welriekende offerande van dank en aanbedding geofferd moest worden tot de Vader. Deze waarheid vinden we ergens anders. Daarom is dit beeld, als het wordt onderverdeeld en samengevat, volledig samengevat in Eén, het grote tegenbeeld, de Heer Jezus Christus zelf.

Christus, de welriekende geur

Een enkele blik zal ons overtuigen van de wijsheid van deze voorziening voor onze aanbedding. Neem uzelf, laat mij mijzelf als voorbeeld nemen. Wat ben ik in staat om te doen, te zijn, te zeggen, of te denken, waarvan ik kan verwachten, dat God het zal aannemen of er een welbehagen in kan vinden? Kan ik door afstand te doen van de wereld, door mijzelf ontberingen, boetedoening en vleselijke kastijding op te leggen tot zo'n graad van heiliging opstijgen, dat ik

aannemelijk voor God zal worden? Is dat uw gedachte van aanbidding? Zo ja, wees er dan van overtuigd dat die pogingen tevergeefs zijn.

We weten, dat, van alles in ons leven de aanbidding voor alles rein moet zijn en afgezonderd van het eigen ik. Wat we zijn en alles wat we hebben gedaan zijn ongeschikte bestanddelen voor aanbidding in geest en waarheid. De Heer Jezus Christus is de enigste, die onverdeeld welbehagen en heerlijkheid aan God gebracht heeft. En als ik, als iemand, die door genade geheel vertrouwen heeft in de Heer Jezus Christus, als ik in de tegenwoordigheid van God de Vader kom en voor Hem uitspreek mijn verrukking, mijn voldoening, mijn absolute genegenheid voor, en onverdeeld vertrouwen in Zijn Zoon, als ik uit de grond van mijn hart kan zeggen tot de Vader, dat er geen geschapen wezen kan vergeleken worden met Zijn Zoon, de Heer Jezus Christus en dat ik mij bewust ben van de zwakheid van de kennis van Hem, toch weet ik dit, dat ik in Hem iets zie, wat ik nergens anders zie en het zien van die verheven heerlijkheid en uitmuntendheid heeft me voor God gebracht om Hem dat te vertellen. Is dat geen aanbidding?

Ik eer, aanbid en verheerlijk de Heer Jezus, zoals ik niemand anders doe. Ik vind dan, dat mijn hart in overeenstemming is met Hem die op de troon zit. God de Vader heeft de Zoon daar gezet, omdat niemand anders waardig is aan Zijn rechterhand te zitten in de hemel. Ik weet ook dat de Heer Jezus Christus waardig is om daar te zitten. Is die aanbidding niet aangenaam voor de Vader? En omdat de uitmuntendheid van Christus er de geest van is, komt door zulke aanbidding de jonge gelovige tot offeren.

Een enkel woord over dit beeld van de welriekende wierook. Jehova had zeer zorgvuldig aan Mozes voorgeschreven, dat hij vier bijzondere specerijen moest nemen. Er wordt met nadruk bij gezegd dat hij een gelijk gewicht van elk moest nemen. Ze moesten tezamen gemengd worden om een reukwerk te maken om rein en heilig te zijn. Mozes moest een samenstelling of bereiding maken van deze vier specerijen. Laten we nagaan om dit beeld eerbiedig op onze Heer Jezus Christus toe te passen.

Als ik in de tegenwoordigheid van God kom om te aanbidden, en ik spreek over de Heer Jezus Christus, dan moet ik met de uiterste zorg spreken. Ik moet over Hem niet denken of spreken zoals ik wil. Ik denk en spreek over Iemand, die de Engelen niet begrijpen en die de Vader alleen begrijpt. Als ik over de Heer Jezus spreek, moet ik oppassen op dat wat ik zeg tot Vader, tot Zijn eer en niet tot Zijn oneer is.

De vier bestanddelen

Waar kan ik de waarheid leren over de Heer Jezus Christus? Als ik in de Schrift lees, vind ik vier volmaakte verhalen over de Heer door de Geest van God. Vier levende foto's van Hem, zoals Hij hier op aarde was. Precies zoals God de Vader Hem gezien

heeft, toen Hij op Hem neerzag. Ik weet, dat ieder woord van de vier evangeliën absoluut waar is en alleen, als ik mijn gedachten en woorden stipt kan bepalen bij de regels en woorden, die daar neergeschreven zijn, dan ben ik zeker. Als ik ze maar gedeeltelijk ken, kom ik tekort en als ik verder ga dan er geschreven staat, schiet ik te kort in welbehaaglijke aanbidding tot de Vader.

Vier verschillende voorstellingen van onze Heer Jezus Christus staan in de Bijbel. Over Zijn dienst in deze wereld en hoe mooi is Zijn leven geschilderd in de evangeliën.

Mattheüs

In het eerste evangelie wordt Hij ons voorgesteld als de Koning van Israël. De soevereine vorst zonder een aards koninkrijk of volk. Toch is Hij in de schoonheid van hemelse genade onderworpen aan Hem, die Hem gezonden heeft. Hij beschrijft de orde, het karakter en de beginselen van Zijn koninkrijk, als het komen zal. Hij zit rustig in een boot en geeft die wonderbare schets van wat Zijn koninkrijk zal zijn. Het schijnt een ongeordende verwarring, voorzover een bestuurlijke macht in deze wereld was bedoeld, maar Hij kent de waarheid er van al die tijd. Verder in het evangelie zien we de Koning met doornen gekroond en gekruisigd worden met boosdoeners. Dit is Hij, die door God geëerd wordt. Deze willen wij eren en gedenken in Zijn vernedering. Als wij samenkomen om Hem te gedenken, wordt de verworpen Koning ons voorgesteld, miskend en buiten geworpen door Zijn volk. Maar in Hem zien we de grootste liefde en waarheid. We zien in Hem de volmaakte overeenstemming met al de profetieën uit het Oude Testament. Als we over deze dingen nadenken, vinden we eerste bestanddeel van het heilig wierook voor onze aanbidding.

Markus

In het evangelie van Markus zien niet een koning maar een dienstknecht. Iemand, niet gekomen om te regeren, maar om te dienen. We verwonderen ons en komen tot aanbidding, als we denken aan Hem, die alle dingen geschapen heeft, aan wie de engelen onafgebroken hulde en gehoorzaamheid bewijzen en die op aarde onder zondige mensen wilde dienen, zonder beloning daarvoor. Teleurstelling ondervond, altijd alleen was, maar altijd diende met heerlijkheid en volmaakte onderwerping aan de wil van Zijn Vader. Volkomen toegewijd aan de dingen van de Vader. Het Markus evangelie is niet alleen een verzameling van herinneringen, maar een volmaakt portret van de dienstknecht van Jehova. Zo zien we het tweede bestanddeel van het zuiver en heilig reukwerk, De Heer Jezus als de gekroonde Christus is Diegene die op aarde kwam om aan mensen te laten zien de weg van volmaakte gehoorzaamheid en dat hun hoogste en beste bezigheid is om te dienen en te werken voor God en Zijn wil te doen in deze wereld zelfs tot in de dood, de dood van het kruis.

Lukas

In het Lukas evangelie zien we de Volmaakte Mens, Christus Jezus, de Zoon des Mensen, in al zijn meegevoel voor de moeite en het lijden van de mensheid. Hoe teder was Christus, hoe graag kalmeerde Hij het onrustige hart, droogde Hij tranen, herstelde en gaf kracht aan hen die bedroefd waren; en om de doden op te wekken. Hij gaf zichzelf in de dienst aan zwakke mannen en vrouwen om hun harten blij te maken door de hemelse zonneschijn van Zijn tegenwoordigheid. De genade en heerlijkheid van deze volmaakte Mens, beschreven door de Geest van God vormt nog een bestanddeel van onze aanbidding.

Johannes

Wat zullen we over het Johannes evangelie zeggen? Wij buigen onze harten en slaan de ogen neer, want daar is het Woord vlees geworden. God openbaarde zichzelf onder de mensen en toch verloochende Hij niet de liefde en compassie voor hen die het nodig hadden. De Zoon van God zien we altijd op die manier, nooit minder dan dat, het land doorgaande, goed doende. Maar als Hij een blinde genas of de dode Lazarus opwekte, dan deed Hij dat zoals de Zoon van God dat zou doen en openbaarde de liefde van de Vader in dit alles. Als uw ziel vervuld is met deze grote openbaring, dan hebt u het vierde bestanddeel van de aanbidding.

U moet leren deze bestanddelen tezamen te voegen, een gelijk gewicht van elk en van dit alles een zuivere en heilige offerande te maken. Zo brengen we God aanbidding, van dat wat Hij ons heeft gegeven in Zijn eigen Geliefde Zoon. Wij verbergen onszelf en zijn beschaamd over onszelf. Maar van welke kant we ook naar de Heer Jezus kijken, in Zijn schoonheid, heerlijkheid en liefde, wij zijn er zeker van, dat God zelf zich niet zal afkeren van Zijn Zoon. Op die manier leren wij, terwijl we de Heer Jezus leren kennen, deze wierook samen te stellen en de Vader te aanbidden in geest en waarheid. Mogen we dat meer en meer doen.

Verpulverde wierook.

Er is nog een bijzonderheid in dit beeld. Iets van de wierook moest zeer klein gestoten, verpulverd worden. Als het verpulverd was moest het gelegd worden voor de getuigenis in de tent der samenkomst, waar Jehova Zijn volk wou ontmoeten. Hoe spreekt dit van de Heer Jezus, die op aarde kwam in vernedering en schande. Hij werd gehoorzaam tot de dood, ja tot de kruisdood. De wereld eert haar knechten, de wereld geeft eer aan hen, die haar goed dienen, maar onze Heer Jezus Christus eindigde Zijn dienst aan God en mensen in uiterlijk lijden. Klein gestoten, verpulverd in lijden en dood steeg de welriekende reuk van het offer lieflijk op tot God. Juist op die plaats moet schoonheid en genade voor onze aanbidding gevonden worden. Als wij gedachtenis viëren van de dood van onze Heer Jezus Christus, klein vermalen, gaan onze harten in hoge mate uit tot Hem, die op de grootste wijze in Zijn dood,

rein en heilig wierook was, aannemelijk voor God. Dan aanbidden we God in geest en in waarheid.

Maar er staat een waarschuwing in verbinding met het beeld. Wij mogen er geen wierook voor ons zelf van maken. Het moet geheel voor God zijn. *“Doch naar het maaksel dezès reukwerks, hetwelk gij gemaakt zult hebben, zult gijlieden voor uzelfven geen maken; het zal u heiligheid zijn voor den HEERE. De man, die dergelijke maken zal, om daaraan te rieken, die zal uitgeroeid worden uit zijn volken.”* (Ex.30:37, 38) Bezig zijn met jezelf of zelfzucht van enig soort, is verboden in verband met aanbidding van God.

De zalving in Bethanië

Wij zijn allemaal geneigd om nuttigheidsmensen te worden naar onze eigen gedachten. Wij vinden in de evangeliën een illustratie van aanbidding in het geval van Maria, die zulke onwaardige gedachten berispt. Maria kwam met haar kruik reukwerk naar Jezus, toen hij in het huis was van Simon de melaatse. In de volheid van haar liefde en toewijding aan haar Meester, brak zij de fles met zalfolie. Het moest gebruikt worden voor Hem, die zij liefhad en aanbad en waarvan zij wist, dat Hij spoedig gedood zou worden. Ze had het flesje bewaard met het oog op Zijn dood en begrafenis. Maria zalfde Zijn hoofd, staat in Mattheüs en Markus, maar in Johannes wordt verteld dat zij Zijn voeten zalfde. Zeg nu niet dat dit twee verschillende tegenstrijdige verhalen zijn. Beide zijn volmaakt waar. In Mattheüs en Markus 14 vinden we het verhaal van de Koning en de Dienstknecht en daar wordt het hoofd gezalfd. In Johannes 11 vinden we de zalving van de voeten. Maria wordt daar niet voorgesteld als diegene die het hoofd van de Zoon van God zalfte, maar zij buigt zich neer om Zijn voeten te zalven. Het verhaal is verteld met discretie, tact en wijsheid.

Maria deed het op de juiste manier. Maar diegenen die aanlagen begrepen niet, dat deze welriekende wierook verbonden was met de dood van de Heer. De discipelen zeiden: *“Waarom deze verkwisting?”* Want in hun ogen had dit flesje voor meer dan 300 denaren verkocht en aan de armen gegeven kunnen worden. Zij meenden dat de zalving van de Heer Jezus verkwisting was. Waarom het niet voor henzelf te houden, zij wensten de nardus voor zichzelf te houden om die aan de armen te geven.

Zij deden daarmee precies wat verboden was in het Levietische beeld. Wierook, aanbidding is voor God en voor Christus en niet voor onszelf. Als Herodes de dank en de aanbidding aanneemt van zijn volgelingen, voor zichzelf, slaat de engel van God hem op hetzelfde moment. Hij nam voor zichzelf de eer, die God alleen toekomt. (Hand.12)

Zo zal het straks zijn met de Antichrist. Als hij in de tempel van God zit en voor zichzelf de heerlijkheid aanneemt, die voor God is. Zal dat het teken zijn van zijn eeuwig oordeel en hij zal levend geworpen worden in de poel des vuurs.

Het is gevaarlijk zich te bemoeien met de leiding van onze aanbidding. Laat het alleen voor God en Christus zijn. Laat het niet voor ons zelf zijn. Wat bedoel ik daarmee? Ik weet, dat in de gedachten van veel mensen de aanbidding alleen bestaat in iets voor zichzelf te krijgen. Het kan een preek zijn, het kan een poging zijn om iets van de troon der genade door gebed te krijgen. Maar dat is geen wierook. Geen aanbidding. Wij hebben alles nodig, wat we van God kunnen krijgen in gebed en dienst. Maar in het aanbidden van God geven wij Hem, en wie zou God willen beroven? Iemand kan van zijn rijkdom en vermogen aan God iets geven en dan denken dat zijn geld voldoende is als vervanging voor de hulde van zijn ziel en geest. Nee, vrienden, God wil uw dank en aanbidding hebben, en u kunt Hem niets in ruil daarvoor geven.

De 24 oudsten

Een korte opmerking over deze tekst. We vinden er een schilderij van de hemelse bezigheden van de heiligen van God. Het gezelschap van 24 oudsten worden in hoofdstuk 4 en 5 gezien, in verheerlijkte toestand. In Openbaring 4 staat de Heer Jezus voor de heiligen als God. Hij is de maker en Schepper van alle dingen. De allerhoogste macht heeft Hij, omdat Hij van eeuwigheid God is. De oudsten staan op van hun tronen. Zij vernederen zich in de tegenwoordigheid van de Godheid. Zij werpen hun kronen, al hun verkregen heerlijkheid, aan Zijn voeten. Zij geven Hem alle wierook. *“U bent waard, onze Heer en God, te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht, want U hebt alle dingen geschapen, en door uw wil bestonden zij en zijn zij geschapen.”* (Op.4:11) Zijn grote macht en Zijn persoon wekte hun aanbidding op. Laten we niet vergeten, dat Hij, die bij ons is, als wij samenkomen op de eerste dag van de week, de Heer is van allen. O, mochten we Zijn macht zien en kennen en

voelen. Dan zouden we ons heel diep voor Hem neerbuigen. Zijn tegenwoordigheid zou onze trotse gedachten vernederen en dingen van de wereld buitensluiten. We zouden met Hem vervuld moeten zijn, van wie de heerlijkheid de hemel en de aarde vervult, en Hem aanbidden uit het stof.

In Openbaring 5 vinden we een hogere toon. Het gezang van de verlostten, van hen, die de reiniging door het bloed van Jezus Christus gekend hebben. Die rein gewassen zijn in het bloed van het Lam. Gekocht door Zijn bloed, de smet voor eeuwig weggedaan, heilig en rein gemaakt voor God in de hemelse gewesten. Zij denken aan het Lam dat geslacht was en hen vrijkocht door Zijn bloed. Zij aanbidden de Verlosser, die hen tot God gebracht heeft.

Laten we onze ernstige aandacht geven aan deze belangrijke vorm van aanbidding. Ik zou niet graag iemand afhouden van de aanbidding, uit vrees dat zij niet juist zouden aanbidden. God moedigt ons aan om de offerande van dank voortdurend te offeren. Zijn heilige naam te danken. Maar hoe lang we dat ook doen, we hebben toch nog veel te leren. Misschien hebben we niet zoveel geleerd als we gedaan konden hebben, omdat we in onze gedachten hebben toegelaten, dat iedereen kan aanbidden, op elk ogenblik, en dat de manier van aanbidden er niet op aan komt. Het komt er wel op aan. Het is de heiligste en hoogste bezigheid voor een mens. Als we samenkomen als gemeente van God en als we God de Vader aanbidden en als we de Zoon aanbidden, zijn we juist aan het begin om op eenvoudige wijze te doen, wat we straks in het Vaderhuis volmaakt zullen doen. Als we daar aankomen, zullen we het goed doen, op een volkomen manier, zonder ophouden.

Oorsprong: -

Titel: -